

Hồi Thứ Năm Mười Lăm

CỔN LONG VƯƠNG PHU NHÂN XUẤT HIỆN

Đại hán giật mình hỏi:

– Người điên rồi sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười hỏi:

– Trong đời người đã giết bao nhiêu người rồi?

Đại hán lại càng ngạc nhiên hỏi lại:

– Chắc người không uống thuốc giải độc đúng kỳ hạn.

Gã thấy Đỗ Thiên Ngạc đang chuyện nọ chuyện kia thì cho là y không nhớ uống thuốc giải đến nỗi mất trí.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng mặt trông lên trời cười nói:

– Nghe giọng lưỡi người, ta e rằng người đã giết nhiều người lắm rồi.

Nói xong vung tay đánh luôn một chưởng vào trước ngực đại hán.

Đại hán không ngờ Đỗ Thiên Ngạc nói xong đánh liền, không kịp đề phòng suýt nữa trúng chưởng, gã vội hít mạnh một hơi rồi lui ba thước. Đỗ Thiên Ngạc dường như biết là đánh một chưởng khó lòng làm cho đối phương bị thương. Đồng thời với tay phải phóng chưởng, tay trái rút cây Tử kim phi long nhuyễn tiên phóng chiêu Lăng Kích Tiêu Nham đánh chéo xuống.

Đại hán áo đen cầm thanh quý đầu đao sống dầy ra chiêu Hoàn Đoạn Vân Sơn quét ngang cây nhuyễn tiên nói:

– Dừng tay!

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng nói:

– Ta không cần nói nhiều.

Cây nhuyễn tiên trong tay vung tít lên ánh roi loang loáng đánh rất gấp.

Đại hán bị bức bách không rảnh tay chút nào để nói nữa, luôn luôn vung đao lên đỡ.

Đỗ Thiên Ngạc đã nổi sát khí, cây Tử kim phi long nhuyễn tiên đánh tới tấp toàn nhằm vào những huyết trọng yếu đại hán.

Trong chớp mắt hai bên đã đánh nhau đến hai ba mươi hiệp. Tuy Đỗ Thiên Ngạc chiếm đượm ưu thế, song võ công đại hán cũng không phải tầm thường. Đỗ Thiên Ngạc muốn hạ gã mau chóng không phải là chuyện dễ.

Thượng Quan Kỳ thấy hai bên kẻ đao người roi tranh đấu kịch liệt tuy chưa

phân thắng bại, song Đỗ Thiên Ngạc đánh rất rát, nên chàng chưa ra tay giúp sức lẳng lặng theo dõi cuộc đấu.

Giữa lúc kịch chiến bỗng có tiếng quát vang lên, hai bóng người chạy như bay tới nơi. Đỗ Thiên Ngạc thấy có người đến, thu nhuyễn tiên lại trước. Đại hán ham chiến đầu óc mê man, có người đến gã cũng không hay. Đỗ Thiên Ngạc vừa thu roi về, gã lập tức giơ đao chém Đỗ Thiên Ngạc.

Bỗng đánh choang một tiếng, cây côn sáng như bạc vung ra đón lấy đao vừa chạm nhau. Đại hán tay cầm thanh quý đao bị rung lên, tuột tay văng đi mất. Đại hán bị văng mất đao mới tỉnh trí lại nhìn ra thì thấy một đại hán kia thân thể cũng cao lớn, tay cầm cây lưỡng ngân côn đang đứng trước mặt mình đầy vẻ giận dữ. Phía sau đại hán này còn ở đằng xa, bốn đại hán võ trang khác đều giắt bội đao đứng lại để hộ vệ một lão già thấp lùn gầy nhom. Bỗng thấy đại hán tay cầm cây lưỡng ngân côn lạnh lùng hỏi:

– Người trong nhà mà các người dùng binh khí đánh nhau trí mạng ư?

Đại hán vội vàng đáp:

– Y dùng binh khí đánh tôi trước, sao lại trách tôi?

Đại hán cầm côn quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các người tuy ở đội thị vệ áo đen trong Vương phủ, nhưng đã trông thấy hầu gia, cũng không thể ngạo mạn được.

Đỗ Thiên Ngạc tuy không biết bọn này nhưng đã được nghe bọn thủ hạ Cỗn Long Vương phân chia cho bốn vị hầu gia thống lĩnh, ngoại trừ những người ở trong Vương phủ là không ở dưới quyền các hầu gia. Lúc đó y nghiêng mình nói:

– Tại hạ muốn gia nhập vào đội thị vệ áo đen, tuy đã nghe tiếng bốn vị hầu gia, song chưa có dịp được bái kiến.

Đại hán sử dụng cây lưỡng ngân côn lạnh lùng nhìn đại hán áo đen nói:

– Không trách người khinh khi hấn, thì ra hấn mới gia nhập.

Đại hán áo đen vội nói:

– Đừng nghe lời hấn nói nhăng.

Bỗng thấy lão già thấp lùn gầy nhom ho luôn mấy tiếng, rồi nói:

– Trước mặt bốn hầu gia đây mà mi còn dám ngang ngược, thì việc người khinh thị người mới đến không cần phải hỏi cũng biết. Ta hãy bắt mi đưa về để Vương gia phát lạc...

Đại hán cầm côn dạ lệt tiếng rồi quay mặt lại hỏi đại hán áo đen:

– Bây giờ người tự trói lại hay để ta phải động thủ?

Đại hán áo đen biết lão hầu gia đang cơn thịnh nộ, dù mình có giải thích cũng vô ích, gã chăm chú nhìn đại hán cầm côn chậm rãi nói:

– Cố hầu gia tuy quyền hành rộng lớn, song tại hạ trực thuộc Vương phủ.

Đại hán cầm côn cười lạt nói:

– Hầu gia đã dám ra lệnh bắt người thì người sẽ có lời giao lại cho Vương gia. Người đừng lời thôi nữa, nếu không bó tay chịu trói, đừng trách ta sau này.

Đại hán áo đen biết gã sử dụng côn là tay dững sĩ thứ nhất dưới quyền Bắc thành hầu. Ba năm trước đây, bốn vị Đông, Tây, Nam, Bắc hầu gia hội họp trong Vương phủ đều cho một tên dững sĩ ti thí với nhau. Gã này thắng luôn mười hai trận và được Cổ Long Vương ban cho danh hiệu là đệ nhất đại lực sĩ và được tặng cho một thể kim bài miễn tử cho một lần. Cây lượng ngân côn trong tay gã đập xuống bằng sức nặng ngàn cân. Đại hán sử dụng đao biết mình quyết không phải là tay địch thủ với gã sử dụng côn liền từ từ giơ tay lên nói:

– Hôm nay người bắt ta gia hình, ta chỉ sợ người chọc giận toàn thể đội thị vệ áo đen. Lúc đó người sẽ biết thân.

Gã sử dụng côn ngửa mặt lên trời cười rồi nói:

– Kim Nguyên Bá này bình sinh chỉ biết theo lệnh hai người là Vương gia và Bắc Thành hầu mà thôi. Còn ngoài ra dù tất cả anh hùng thiên hạ muốn đối đầu với ta, ta cũng chẳng thèm để vào lòng.

Đỗ Thiên Ngạc rung mình nghĩ thầm: “Gã này khẩu khí gồm thật”.

Bỗng thấy lão già gầy nhom lại ho mấy tiếng rồi nói:

– Bắt lấy nó mau. Để ta cho nó biết mùi. Chẳng lẽ đội thị vệ áo đen trong Vương phủ lại làm gì được ta.

Kim Nguyên Bá đột nhiên giơ cây lượng ngân côn lên, cả giận quát lớn:

– Nếu người không bó tay chịu trói, ta sẽ đập vào xác người.

Đại hán áo đen suy nghĩ một lát rồi từ từ giơ tay lên, tiến gần lại trước mặt lão gầy nhom.

Bốn gã đại hán đeo kiếm hộ vệ cho lão, lập tức có hai gã chạy lại, rút dây ở sau lưng ra trói đại hán áo đen.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ bụng nếu mình bỏ đi tất lão này sinh nghi. Y cứ đứng yên một bên nghĩ cách ứng phó. Y là người lịch duyệt giang hồ, biết rằng đại hán áo đen quyết chẳng chịu cam tâm. Gã mà nói toạc ra câu chuyện vừa rồi, lão già tất sinh lòng ngờ vực.

Nghĩ vậy, Đỗ Thiên Ngạc vội tiến đến trước mặt lão gầy nhom chấp tay nói:

– Xin Hầu gia tha cho. Tại hạ mới được tiến vào Vương phủ chưa biết tước hiệu của ngài...

Lão gầy nhom vuốt râu đáp:

– Lão phu đây là Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thưa Cố hầu gia. Tại hạ vừa mới cùng Đồng huynh đây tuy cô chuyện xích mích nhỏ nhặt sinh gây lộn động thủ nhưng cùng là người trong Vương phủ với nhau cả, thân tình như chân tay. Tại hạ xin Hầu gia tha cho y để tránh khỏi gây nên thù oán vì một việc nhỏ mọn.

Cố Bát Kỳ nhíu cặp lông mày nói:

– Người có lòng độ lượng rộng rãi đấy!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn tại hạ đồng đội với nhau, tại hạ không muốn có chuyện thủ túc tương tàn.

Cố Bát Kỳ gật đầu nói:

– Người gia nhập đội thị vệ áo đen được bao lâu rồi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Bẩm chưa được ba tháng.

Đại hán áo đen toan mở miệng tố giác Đỗ Thiên Ngạc nhưng nghe y đang xin cho mình nên yên lặng không nói gì nữa.

Cố Bát Kỳ đưa mắt trừng trừng nhìn đại hán nói:

– Đội thị vệ áo đen tuy trực thuộc Vương phủ, nhưng bản tòa không tin rằng trước mặt Vương gia, các người lại được trọng vọng hơn bản tòa. Lẽ ra là giải người về để Vương gia xử trí, nhưng đại gia nghĩ đây mới là lần đầu người dám phạm bản tòa lại có người xin cho người. Vậy bản tòa rộng dung không cứu xét nữa.

Rồi lão sai người cởi trói cho đại hán áo đen.

Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống lượm thanh quý đầu đao rảo bước tới trước mặt đại hán nói.

– Xin Đồng huynh tha tội cho tiểu đệ trót mạo phạm.

Đại hán áo đen nói:

– Thôi xong rồi mà!

Gã đón lấy thanh đao rồi cất bước ra đi.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn quanh. Không thấy tông tích Thượng Quan Kỳ đâu nữa thì trong bụng mừng thầm. Y lắm bả: Nếu chàng bị thuốc mê chưa tỉnh thì quyết nhiên không biết lánh mặt khi gặp cường địch. Y ngẩng lên vái dài Cố Bát Kỳ nói:

– Tại hạ xin đa tạ Hầu gia.

Rồi vội vàng đi theo đại hán áo đen. Thoáng cái hai người đã đi được nửa dặm.

Đại hán áo đen đột nhiên dừng bước hỏi:

– Gã đồng đội với anh đâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Không biết gã đi đâu mất rồi.

Đại hán áo đen hỏi:

– Gã có biết võ nghệ không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Biết được mấy miếng gia truyền, cũng gọi là sạch nước cản.

Đại hán áo đen nói:

– Lát nữa có gặp bọn người trong vương phủ, anh đừng nói gì đến chuyện vừa rồi nhé.

Đỗ Thiên Ngạc giả vờ kinh ngạc hỏi:

– Nói ra thì đã sao? Chẳng lẽ gã đồng đội vừa rồi như thế là phạm pháp hay sao?

Đại hán áo đen nói:

– Bốn phận đội thị vệ áo đen là chỉ biết vâng mệnh Vương gia mà thôi, pháp luật cực kỳ nghiêm ngặt. Dù là người thân thích đến đâu cũng không được nhìn nhận, thế mà bạn lại nghĩ đến tình anh em, tức là trái luật thị vệ. Nếu câu chuyện đó bị trưởng toán hay biết, tất bị thảm hình.

Đỗ Thiên Ngạc chấp tay vái một cái rồi nói:

– Đa tạ Đồng huynh sẵn lòng chi bảo, tại hạ cảm kích vô cùng. Vừa rồi tại hạ vì nổi nóng mà xúc phạm đến Đồng huynh, thật là bất kính, xin Đồng huynh đại lượng bao dung.

Đại hán nói:

– Nếu tôi để tâm thì đã chẳng bảo anh mọi điều.

Rồi gã đột nhiên nhớ lại việc trước vội hỏi:

– Người anh em lúc nãy đi đâu rồi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chắc gã thấy tại hạ cùng Đồng huynh động thủ, sợ quá bỏ trốn rồi.

Đại hán nói:

– Anh nên bảo gã đi khỏi chỗ thị phi này là hơn.

Rồi gã thở dài tiếp:

– Trong vòng hai mươi dặm vương phủ sắp diễn ra một cuộc tàn sát không tiền khoáng hậu. Bắc thành Hầu Cố Bát Kỳ đã đến đây, chắc ba vị hầu tước kia

cũng thống lĩnh những tay cao thủ dưới trướng sắp đến bây giờ.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Tại hạ tuy được gia nhập vào đội thị vệ trong Vương phủ, song thủy chung vẫn ở dưới trướng đại công chúa, thành ra những việc trong Vương phủ chẳng biết mấy, mong rằng Đồng huynh đừng tiếc lời chỉ giáo.

Đại hán họ Đồng tùm tùm cười nói:

– Thảo nào! Anh mới vào đội áo đen lại đưa vào phục vụ đại công chúa, chẳng trách không biết việc trong Vương phủ.

Gã đang nói thì bất thành linh một hồi còi lanh lạnh vọng lại. Tiếng còi lúc dài lúc ngắn tựa hồ như có chi tiết nhất định.

Gã họ Đồng khẽ hỏi:

– Bạn đã được gặp chánh, phó đội thị vệ bao giờ chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không chừng gặp rồi, nhưng tại hạ vẫn không nhớ rõ.

Đại hán áo đen nói:

– Họ đã đến đó.

Gã móc túi lấy ra một còi động thổi lên lanh lạnh, dường như để trả lời hồi còi vừa rồi. Lát sau bỗng nghe tiếng vó ngựa chạy lộp cộp, ba. bốn ngựa rất khỏe mạnh ruổi thẳng đến nơi.

Người đi đầu cưỡi ngựa trắng mặc áo đen, ngoài khoác áo choàng đỏ. Hai người đi sau đều võ trang áo đen. Vừa trông đã biết ngay là người trong đội thị vệ.

Đại hán cưỡi ngựa trắng khoác áo choàng đỏ cất tiếng hỏi khẽ:

– Ai?

Đại hán khoanh tay đáp:

– Tại hạ là thị vệ ngoài phủ tên gọi là Đồng Lôi.

Đại hán khoác áo choàng liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Người ở ngoài hay ở trong Vương phủ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ mới gia nhập đội thị vệ áo đen.

Đại hán khoác áo choàng tức mình hỏi lại:

– Sao người không trả lời vào câu hỏi của bản tòa lại đi nói vớ vẩn?

Đồng Lôi vội đỡ lời:

– Xin Phó tòa bớt giận. Y nhập đội chưa bao lâu, lại đặt dưới quyền điều khiển của đại công chúa, nên chưa biết gì về luật lệ trong đội.

Đại hán khoác áo choàng đỏ chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc lạnh lùng hỏi:

– Người có biết hành tung của đại công chúa không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ vâng mệnh đi tiếp viện đệ tứ công chúa, giữa đường gặp phục binh Cùng Gia Bang. Sau một cuộc kịch chiến, người đi tiếp viện bị thương rất nặng. Tại hạ may phá được trùng vây chạy về thì gặp Đồng huynh đây.

Đại hán khoác áo choàng dường như không muốn nghe thêm nữa, khoát tay nói:

– Đại công chúa đã phản bội Vương gia. Vương gia truyền dụ xuống nghiêm lệnh tróc nã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thuộc hạ không biết việc này.

Đại hán khoác áo choàng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đại giá Vương gia sắp đến đây, triệu tập bốn vị hầu gia để thương nghị việc lớn. Hiện giờ đại công chúa đã phản bội, tạm thời người hãy theo lệnh Đồng Lôi. Chờ gặp thủ lĩnh người sẽ phân phối cho người chức mới.

Đỗ Thiên Ngạc không biết mảy may gì về tình hình các ban trong Vương phủ, đành vâng dạ đáp:

– Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Đại hán khoác áo choàng ngẩng mặt lên nhìn trời rồi bảo:

– Hiện giờ chưa sang canh hai, các người lập tức đi về hướng chính bắc, chừng độ mười dặm thì đến một khu rừng rậm. Tới đó sẽ có người chỉ bảo các người. Bản chức còn có việc gấp, vậy các người phải lập tức đăng trình.

Nói xong dắt ngựa giật cương cho đi. Hai gã đại hán tùy tùng vội vàng ruổi ngựa chạy theo. Đỗ Thiên Ngạc thấy Đồng Lôi khoanh tay khom lưng thì lễ cũng bắt chước cúi xuống thì lễ.

Cả ba người đi rất nhanh, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa. Đồng Lôi thấy ba người đã đi xa rồi, quay lại bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Các chánh, phó thủ lĩnh cùng nội, ngoại thị vệ trong Vương phủ đều lấy võ công để định chức phận. Võ công Đỗ huynh giỏi hơn tiểu đệ nhiều, chắc chẳng bao lâu sẽ được thăng lên trọng nhiệm. Tuy chưa chắc đã được liệt vào đội thị Vệ mười hai người của Vương gia, song chân thị vệ trong phủ thì ăn chắc rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ mới nhập đội, nhất thiết đều trông cậy vào Đồng huynh hướng dẫn cho. Sau này có tiến thêm được chút nào nhất định sẽ xin báo đáp.

Đồng Lôi tủm tỉm cười nói:

– Đội thị vệ tuy hôm sớm thấy nhau, nhưng tuyệt không có tình nghĩa chi hết.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ xưa nay là người trọng nghĩa, được ai làm ơn cho điều gì, tất phải nghĩ cách báo đáp.

Đồng Lôi khẽ thở dài nói:

– Tình nghĩa của chúng ta bữa nay phải giấu kỹ vào tận đáy lòng. Chớ để lộ chút vết tích nào cho kẻ khác trông thấy.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ xin tuân lời.

Đồng Lôi nói:

– Đỗ huynh đã cùng tiểu đệ mấy lời tâm phúc, tiểu đệ biết được điều gì cũng cho Đỗ huynh hay.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ rất mong Đồng huynh chi bảo thể lệ để khỏi phạm pháp, thế là tiểu đệ cảm ơn vô cùng.

Hai người lên đường vừa đi vừa nói chuyện. Đồng Lôi nói cho Đỗ Thiên Ngạc biết đội thị vệ chia làm ba ban: đệ nhất là mười hai người tùy tùng Vương gia, thứ nhì là phủ nội thị vệ, thứ ba là phủ ngoại thị vệ.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cũng là thị vệ thì biết lấy gì làm mực để phân chia ra trong phủ ngoài phủ?

Đồng Lôi nói:

– Thị vệ trong phủ được ra vào trong Vương phủ tự do, còn ngoài phủ chỉ trông coi bên ngoài mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cách tuyển dụng những đội thị vệ vào trong phủ và ở ngoài phủ thế nào?

Đồng Lôi đáp:

– Việc này rất giản dị. Cứ hai năm một lần, trong đội hắc y lại mở cuộc tỉ võ với nhau. Ai tin rằng võ công mình hơn người thì cứ việc đề tên vào danh sách. Lúc tỉ võ chết hay bị thương ráng chịu. Võ công người nào giỏi nhất sẽ được tuyển vào đội mười hai người tùy tùng vương gia. Hạng thứ nhì thì được tuyển vào đội thị vệ trong phủ. Dưới nữa là thị vệ ngoài vương phủ.

Ngừng một lát Đồng Lôi lại nói tiếp:

– Trừ hai năm một lần tỉ võ thường xuyên, lại có những cuộc tỉ võ bất thường. Tỷ như trong trường hợp mười hai người thị vệ kề cận Vương gia có chân

khuyết thì lập trường tỉ thí giữa những phủ nội thị vệ để bổ sung vào đội thị vệ Vương gia, mà đội thị vệ phủ nội có chân khuyết thì tuyển những người ở ngoài phủ vào thay thế.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Trường hợp mà ngoài phủ có khuyết chân thị vệ thì tuyển ở đâu vào?

Đông Lôi hỏi:

– Đội thị vệ ngoài phủ không hạn chế nhân số. Những người mới được vương gia thu phục, nhất luật cho vào đội này.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Gã này biết rất nhiều công việc trong Vương phủ, ta không nên bỏ lỡ cơ hội do thám”. Đỗ Thiên Ngạc liền hỏi:

– Đội thị vệ ngoài phủ không nhất định là bao nhiêu người, thế thì số người trong nội phủ cũng không nhất định hả?

Đông Lôi lắc đầu đáp:

– Đội này nhất định hai mươi bốn người. Nếu đội viên nào bị chết thì lập tức tuyển đội ngoài phủ sung vào.

Hai người đi được chừng mười dặm quả nhiên đến một khu rừng rậm.

Bỗng thấy trong rừng có tiếng quát hỏi:

– Ai!

Đông Lôi dừng chân đáp:

– Đông phương giáp ất mộc.

Hai gã áo đen trong rừng từ từ đi ra. Người đi trước khẽ bảo:

– Đồng huynh đấy hả? Mau ẩn vào trong rừng.

Đông Lôi cũng nói nhỏ giới thiệu:

– Đỗ huynh đây mới gia nhập vào đội thi vệ chúng ta, hiện là đương sai dưới trưởng đại công chúa.

Gã đi trước ngăn không cho Đông Lôi nói thêm.

Gã bảo:

– Đại công chúa đã phản bội Vương gia, không nên đề cập đến là hơn.

Đông Lôi gật đầu không nói gì nữa, gã theo gã áo đen kia vào trong rừng.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu thi lễ cùng hai gã áo đen, nhưng hai gã này không lý gì đến, tựa hồ như không trông thấy.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: Đông Lôi nói đúng quá, giữa đội thị vệ với nhau chẳng ai lộ chút tình ý gì với ai cả.

Gã áo đen bên phải trở lại gốc cây lớn cách đó chừng bảy tám thước nói:

– Hai anh giữ ở phía sau gốc cây kia.

Đồng Lôi không hỏi nữa, kéo Đỗ Thiên Ngạc nấp sau một gốc cây lớn khẽ bảo:

– Trong rừng có cuộc phòng bị nghiêm mật này, không chừng Vương gia sắp đến.

Gã ngừng một lát lại, nói tiếp:

– Hành động của Vương gia, quý thần cũng không biết đâu mà dò. Ngài thường hành động một mình. Mấy tháng nay không về tới vương phủ. Ngài không đem tùy tùng đi bao giờ, chỉ khi nào cần phòng vệ nghiêm mật thì đem hết mười hai thị vệ đi theo.

Đồng Lôi khẽ ho lên một tiếng lại nói tiếp:

– Đỗ huynh giữ ở sau còn đệ qua gốc cây mé tả, nếu có việc gì đệ sẽ báo Đỗ huynh.

Nói xong gã lạng người sang mé tả.

Đỗ Thiên Ngạc nấp sau gốc cây nhắm mắt dưỡng thần. Bỗng thấy tiếng vó ngựa lộp cộp vọng tới. Đỗ mở mắt ra nhìn xem thì thấy hai con ngựa chạy đến rất mau.

Cửa rừng lại có tiếng quát hỏi:

– Ai?

Rồi thấy mười mấy bóng người nhảy vọt ra.

Hai con ngựa đột nhiên dừng lại, người cưỡi ngựa nhảy xuống. Hai người này xem ra chức phận khá lớn, mười mấy gã đại hán nhảy ra bu quanh lại. Hai gã đón lấy ngựa dắt vào rừng, còn lại thì hộ vệ hai người mới đến dẫn vào con đường nhỏ mé tả, đi vòng vào rừng sâu.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Hai người này không biết vào hạng nào, tiếc rằng đêm tối không được rõ”.

Khoảnh khắc lại có người khác đến và cách tiếp đón cũng tương tự. Chắc cũng vào hạng cao cấp nên được mọi người nghênh tiếp rất cung kính.

Đỗ Thiên Ngạc đếm từ nãy đến giờ có tới mười mấy vị tới nơi, trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi: “Cổn Long Vương với bốn vị Hầu gia nữa là những tay có địa vị cao cả, thì cũng chỉ năm bảy người thôi chứ, sao lại nhiều thế này? Đỗ còn đang nghĩ ngợi phân vân chợt thấy một bóng trắng ở đằng xa lướt tới. Đội thị vệ hắc y nhất tề nhảy ra đón. Đỗ Thiên Ngạc cũng chạy nhanh theo bọn họ ra khỏi rừng rậm. Bóng trắng đi tới cửa rừng, ngừng lại là một cỗ kiệu nhỏ trắng toát, do bốn người đàn bà khỏe mạnh khiêng.

Đỗ Thiên Ngạc chau mày tự hỏi: “Không biết người này là ai mà giữa đêm tối lại ngồi kiệu trắng, há chẳng dễ bị người dòm ngó”.

Bọn đại hán ở trong rừng ra nghênh tiếp đều lạy phục xuống trước kiệu. Đỗ

Thiên Ngạc cũng theo mọi người lạy xuống...

Kiệu vẫn không rềm, dường như người trong không biết có người đang đón tiếp mình. Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Không biết người mới đến là một nhân vật thế nào mà bọn này tiếp đón một cách đặc biệt?” Bất giác y ngẩng đầu lên xem thì thấy có người kéo vạt áo sau.

Đỗ Thiên Ngạc vốn là người cơ trí lại giàu kinh nghiệm, không quay lại nhìn cũng biết là Đồng Lô, vội cúi đầu thấp xuống.

Đội thị vệ áo đen lạy phục dưới đất, chờ cho cỗ kiệu đi khỏi rồi mới đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc bỗng nghe Đồng Lô nói nhỏ:

– Đỗ huynh đi theo tôi.

Rồi lập tức trở gót đi trước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng không nói gì lầm lùi đi theo. Đồng Lô vào rừng rậm đi thêm chừng sáu bảy trượng, mới dừng lại dưới một gốc cây lớn, khẽ rí tai:

– May mà đệ ở sau lưng Đỗ huynh, nếu phải người khác thì e rằng bữa nay Đỗ huynh chết mất xác rồi đó.

Đỗ Thiên Ngạc tuy hiểu rồi, song giả vờ ngớ ngẩn hỏi:

– Sao vậy?

Đồng Lô nói:

– Thế Đỗ huynh không biết người ngồi trong kiệu bạch đó là ai ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu đệ không biết.

Đồng Lô nói:

– Vương gia phu nhân đó.

Đỗ Thiên Ngạc thất kinh hỏi:

– Vậy ư?

Đồng Lô đáp:

– Đúng rồi? Vương gia phu nhân ở trong vương phủ quy củ rất nghiêm ngặt. Đừng nói người thường không ai được nhìn mặt mà đội thị vệ trong phủ cũng chưa ai thấy mặt bao giờ. Vì vậy mới chế ra thứ kiệu nhỏ chóp trắng này, bất luận là ai, thấy kiệu nhất luật phải cúi rạp xuống không được tự tiện ngẩng đầu lên.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Chết chưa! Nếu không được Đồng huynh chỉ giáo thì tiểu đệ làm sao mà biết được luật lệ này. Suýt nữa thì hôm nay tiểu đệ bị chết uổng.

Đồng Lô nói:

– Tiểu đệ làm thị vệ đã hai năm nay mà chưa thấy phu nhân ra khỏi Vương phủ một bước, không biết hôm nay sao người lại đến đây? Chắc là...

Thốt nhiên gã không nói nữa, vẫy tay bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh hãy ở đây, đừng có đi đâu. Tiểu đệ đi một chút trở lại ngay.

Rồi không đợi Đỗ Thiên Ngạc trả lời, hấp tấp chạy đi.

Đỗ Thiên Ngạc bần khoản nghĩ thầm: Bọn thị vệ trong Vương phủ, dường như dễ bị khủng bố tinh thần, biết rằng mình bị bao vây theo dõi, đến giữa người đồng đội cũng gia tâm phòng bị lẫn nhau”.

Đỗ Thiên Ngạc đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy một hồi còi thổi khê vọng lại, tiếp đến bước chân nhộn nhịp, phần lớn đội thị vệ rảo bước tiến vào rừng. Đỗ Thiên Ngạc cũng đi theo bọn họ.

Đi ước chừng hai mươi trượng thì đến một bức tường đỏ bao quanh mặt trước một ngôi chùa cổ. Cây cối rậm rạp, bóng sao chỉ hơi mờ mà Đỗ Thiên Ngạc cũng nhìn rõ cánh cổng lớn đen sì nửa khép nửa mở. Bên trong chẳng thấy đèn đuốc chi hết mà cũng tuyệt không một tiếng người.

Đội thị vệ áo đen đến gần, vội vàng chia nhau canh gác ngoài cửa miếu. Dường như bọn họ rất quen thuộc với nơi này, chỉ trong chớp mắt mọi người đã đến vị trí của mình, ẩn vào trong bóng tối không còn trông rõ một ai.

Đỗ Thiên Ngạc đoán là bọn này thuộc đội thị vệ trong nội phủ mà Đồng Lô đã nói cho nghe. Y biết rằng, nếu đứng yên đây không nhúc nhích, tất sẽ bị nghi ngờ liền chạy vội đến bên cổng miếu nấp vào bóng tối, vì y biết rằng bên cổng lớn không có người canh giữ nên chọn chỗ này.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trong miếu bỗng có tiếng hỏi vọng ra:

– Bố trí xong chưa?

Một người đứng ngoài, xa hơn một trượng đáp:

– Bố trí xong cả rồi.

Trong cổng bỗng thấy ánh sáng bật lên.

Đỗ Thiên Ngạc bất giác lộ đầu ra nhìn vào phía trong thì thấy một gã áo đen tay cầm bó đuốc châm vào một ngọn đèn lồng có tua xung quanh tựa như đèn treo trước cửa nhà đám ma.

Đèn vừa thắp lên, ánh sáng huy hoàng soi rõ cả trong ngoài.

Đỗ Thiên Ngạc thấy trong cổng lớn có một cái sân nhỏ chỉ rộng chừng hai trượng. Người đứng lối nhỏ. Chiếc kiệu nhỏ sắc trắng đặt ở trước đại điện.

Một thanh âm trầm giọng từ trước đại điện hô lên:

– Phu nhân xuống kiệu, hồi ty cho mau!

Rồi thấy bao nhiêu người trong sân nhất tề lạy phục sát đất, không dám ngẩng đầu lên. Đỗ Thiên Ngạc do dự một chút rồi thừa cơ mọi người đang cúi rạp lén vào qua cổng chạy vào phục xuống. Y đã để ý hình thế từ trước tìm được một chỗ để dòm ngó nhất phục xuống, rồi giơ tay áo lên che mặt ngó trộm vào trong chiếc kiệu nhỏ.

o O o